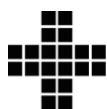


# MÅNADSBLAD 1 - 2021

8 mars-14 juni



*I rörelse*



**Uppsala Missionsförsamling**  
EQUMENIAKYRKAN

*I rörelse*

# Ledare

”I begynnelsen var rörelse”, skulle Första Mosebok kunna utbrista.

Utan att krångla till saker och ting i onödan kan vi ändå redan från början konstatera att vår Herres skapelse faktiskt inte tillåter att någonting i skapelsen är helt stilla. Det går inte, rent praktiskt, att frysa skapelsen så att den – inte ens varje atom – står helt stilla.

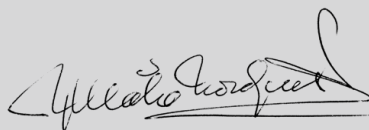
Det är helt enkelt så, att det är rörelse som är det naturliga – för oss, för vår jord och för hela universum. Att då vara i rörelse, ja varför inte i en rörelse, en folkrörelse, känns mot denna bakgrund som en mycket naturlig och mänsklig verksamhet.

Under rådande omständigheter – som standardformuleringen lyder i dessa tider – blir emellertid all rörelse, och särskilt den gemenskap vi kallar folkrörelse, prövad. Den är hotad som en möjlig smittspridare. Men som vi redan sett, efter ett år med pandemin, har både livet och folkrörelsen funnit många nya och egna vägar till växt och samhörighet – liksom rännilar under ett istäcke.

I det här numret av Månadsbladet får du läsa om sådana rännilar. Var och en ger de hopp och riktning för våra dagliga tankar och steg.

God läsning!

*Kjell-Åke Nordquist*



## Tankar under rehabilitering...

”Hellre en promenad än en Alvedon.”

Hon sa så doktorn. En promenad är alltid bra. Jag måste väl ut, då helst varje dag även i regn och rusk. Det tränar de stumma musklerna och ger ny luft åt kropp och själ. Varje steg känns som om högern sidan var fast vid en fotboja. Varje steg framåt. Vandringskäpparna stöttar och gör mig trygg. Många andra är ute och promenerar, med eller utan hundar. Bästa sättet att fördriva tiden när det mesta är omöjligt nu i coronatid. En del rör sig raskt och har redan försvunnit. Deras motionstur är fyra, fem, sex gånger så lång som min på samma tid. Inte kan jag som förr. Med snabba steg var jag strax vid mål. Kraften - orken saknas.

*Trött och ensam. Trött så sinnet värker.  
Nedför hållarna silar smältvattnet.  
Fingrarna är stumma, knäna skälver,  
det är nu, nu, du inte får släppa.*

*Andras väg har rastplatser i solen där de mötas.  
Men detta är din väg och det är nu, nu, du inte får svika.*

*Gråt, om du kan, gråt men klaga inte.  
Vägen valde dig - och du skall tacka.*

En sittplats där någon lagt en kartongskiva att sitta på och värma baken passar precis för att få en stunds vila. En upphämtning från flås och tung andning. Ett bibelord hälsar alla som slår sig till ro en stund. Herren är min herde, mig skall intet fattas. Promenaden går vidare igen. Skönt på de plana promenadstråken längs åkanten. Vännen frågar:

- Kan vi inte gå uppåt mot Slottsbacken, där är så fin utsikt.
- Jag klarar inte idag. Jag orkar inte!
- Du klarar kanske. Vi gör ett försök du kan hålla i mig! Jag stöttar dig. Vi tar det lugnt uppför.

*Mät aldrig bergets topp förrän du har nått toppen.  
Då skall du se hur lågt det var.*

När vi kom upp på borggården skingrades de grå molnen och solen fick en smal strimma att skina igenom. Utsikten över stan var bra, ögonen fångade både Danmarks och Vaksalas kyrktorn och visst kunde vi också skönja Gamlis kullar och torn. Uppsala låg framför oss, kilometervis.

*Den längsta resan är resan inåt. Den som valt sitt öde, som anträtt färden mot sin egen botten (finns det någon botten?)*



Tankarna och nedåtluet bar mig hemåt. Ny styrka kom i fötternas steg. Någon vet vad jag behöver.

*Du som är över oss, Du som är en av oss, Du som är - också i oss,  
må alla se dig - också i mig, må jag bereda vägen för dig,  
må jag tacka för allt som då vederfares mig.  
Må jag därvid icke glömma andras nöd.  
Behåll mig i din kärlek såsom du vill att alla skall förbli i min.  
Må allt i detta mitt väsen vändas till din ära och må jag aldrig förtvivla.  
Ty jag är under din hand, och i dig är all kraft och godhet.*

*Giv mig ett rent sinne - att jag må se dig,  
ett ödmjukt sinne - att jag må höra dig,  
ett kärlekens sinne - att jag må tjäna dig,  
ett trons sinne - att jag må förbli i dig.*

Den kursiverade texten hämtad ur *Vägmärken* av Dag Hammarskjöld

*Birgitta Andersson*

---

# Steg för steg

Enligt vetenskapliga rön lär människor ha funnits på vår jord redan för några miljoner år sedan, men den moderna människan, som i hög grad påminner om oss, kom att befolka jorden först för cirka 40 000 år sedan. Eftersom de inte var jordbrukare med ett fast boende utan nomader som vandrade från plats till plats, skulle man kanske kunna kalla dessa människor för världens tidigaste folkrörelse.

Begreppet folkrörelse användes för första gången i Sverige i slutet av 1790-talet. Redan 1743 protesterade bönderna mot det krig som Sverige var inblandat i mot Ryssland. Det upprорот fick benämningen Stora Daldansen. Under 1800-talet tilltog de folkliga oroligheterna. Både bönder och den urbana medelklass, som växte fram, ställde krav på förbättring av livsvillkoren. Hungerkravaller förekom på många platser. Upplopp och andra oroligheter tilltog.

## Organiserade folkrörelser.

Samtidigt med alla dessa protester och oroligheter kom organiserade folkrörelser att bildas. Det var i första hand medelklassen och samhällets elit som ledde de nya organisationerna i andra, något mindre samhällskritiska banor. Under 1840-talet bildades olika föreningar som blev grunden till de moderna folkrörelserna.

England kom under 1800-talet att bli ett föregångsland när det gällde industrialisering. Det handlade mest om

textilindustri till att börja med. Inte bara män utan även kvinnor och barn fick arbeta under långa arbetspass till låga löner och under urusla förhållanden. Eftersom skyddet för arbetarna var otillräckligt skadades många. Den svenska arbetsmarknaden påminde i hög grad om den engelska men var mer inriktad mot den tyngre industrin.

Trångboddheten i de snabbt uppförda och ofta undermåliga arbetarbostäderna var en plåga. De som bodde i en arbetarbostad var ofta en familj samt ett antal inneboende. Det var under sådana förhållanden som arbetarrörelsen växte fram. Genom att organisera sig fick man möjlighet att kräva högre löner och kortare arbetstider. Tidigt hade man från fackligt håll också satt upp ett något udda mål nämligen att öka arbetarnas bildning.

## Nyktterhetsfrågan

En annan viktig fråga var nyktterhetsfrågan. Alldeles för många drack alldeles för mycket alkohol. Peter Wieselgren hade blivit kyrkoherde i Östraby församling i Skåne. 1836 bildade han en nyktterhetsförening på orten. Wieselgren blev den outtröttlige nyktterhetskämpen i vårt land. Vi har nog svårt att föreställa oss vilket motstånd som mötte honom när han förklarade krig mot brännvinet. Enligt lag hade man rätt att tillverka sprit hemma (husbehovsbränning). Det ledde till en enorm konsumtion, uppskattningsvis 40 liter per person och år. Barn fick drycken som ett slags

läkemedel. Husbehovsbränningen upphörde vid mitten av 1800-talet.

De tidigaste nykterhetsföreningarna ställde krav på medlemmarna att de skulle dricka måttfullt med alkohol, men en sådan inställning var till sist omöjlig att bibehålla. I USA hade det bildats godtemplarordnar där medlemmarna fick lämna löften att helt avstå från alkohol. Så småningom kom samma krav att gälla för medlemmar i de svenska nykterhetsrörelserna.

## Steg mot demokrati

En annan stor rörelse vid denna tid var väckelserörelsen som är vår kyrkas historiska bakgrund. Dessa tre folk-rörelser, arbetarrörelsen, nykterhetsrörelsen och väckelserörelsen spelade en särskilt viktig roll för Sveriges demokratisering under 1800- och det tidiga 1900-talet. Inte minst var väckelsens folk tidiga med att i praktisk handling införa demokrati i sina församlingar. Man lärde sig att skriva protokoll, ha styrelsesammanträden och årsmöten. Vi kan känna oss tacksamma och vara stolta över våra förfäder som banade väg för frikyrkornas framväxt. Den kampen var inte alldeles lätt med tanke på Svenska kyrkans dåtida inställning till frikyrkorna.

## En udda folkrörelse

När jag var barn uppstod en udda folkrörelse, som speglade den tiden. Det pågick krig i våra grannländer och allmän otrygghet var vardag även i det svenska samhället. Namnet på denna udda folkrörelse blev Riksmarschen. Det var Svenska Gångförbundet som fick en idé och startade marschen. Det

övergripande målet var att man skulle stärka folkets hälsa och fosterlandskänsla och det gällde att inte bara få med de som var idrottsintresserade utan att även ”få upp folk från sofflocket”.

På våren 1940 genomfördes den första Riksmarschen. Under några dagar i slutet av april samlades man över hela Sverige och marscherade tillsammans.



Män skulle gå 15 kilometer på maximalt två timmar och tio minuter medan kvinnor skulle avverka en sträcka om 10 kilometer, på en timma och fyrtio minuter. Antalet deltagare uppgick då till hela 200 000. Den som gått en hel sträcka kunde få köpa ett samlarmärke, 50 öre för män och 25 öre för kvinnor.

I tidningarna från den tiden kan man läsa:

*Gårdagens väldiga lavin med hejiga marscherare i diverse åldrar vällde fram som en vårflood på vägar och stråk Sverige runt.*



Året efter var det dags för, som man uttryckte det, *Den första landskampen i idrottens historia mellan två hela folk.*

Gångförbundet hade kommit överens med sina finska kollegor att utmana varandra i en gigantisk gångtävling. Det land som lyckades få flest deltagare i förhållande till landets invånarantal skulle vinna. Tävlingen skulle pågå under en period om tre veckor. Finland vann överlägset.

Riksmarschen blev en folkrörelse som engagerade stora mängder av människor och man fortsatte att marschera på söndagarna på olika ställen i landet i flera år. Intresset avtog så småningom för att helt upphöra vid krigsslutet 1945.



## Bomans pojkar

I min födelse-stad, Linköping, gick "Bomans pojkar" i spetsen för alla som tillryggalagt en mil eller mer och spelade marschmusik. Slutmålet för marscherna låg mycket nära huset vi bodde i och vi småungar hade ett program på söndagarna som innefattade söndagsskola först och på eftermiddagen blev det marschmusik. En snabbtitt i datorn visar att Bomans pojkar spelar fortfarande, men ingen marscherar längre.

*Bertil Jakobsson*

## Pilgrimsvandring

**En utmaning idag för att komma i samklang med livet och skapelsen är att pilgrimsvandra.**

Att pilgrimsvandra är att lägga allt åt sidan och ge sig iväg på ett äventyr, som många gånger blir starten på ett nytt kapitel i livet. Frihetskänslan och enkelheten får ofta oro och ångest att stilla sig.

En ny vakenhet infinner sig när du släpper alla bekymmer där hemma. Det höga tempot byts ut mot ett långsammare och nyfikenheten väcks att utforska sin egen andlighet. Som alltid vid pilgrimsvandringar delar vi berättelser och vittnesbörd längs vägen med dem vi vandrar tillsammans med och dem vi möter längs vägen.

---

# Mötet är det viktigaste

**De är kyrkan för de kyrklösa. Vid smärtpunkten, där ingen vill vara när livet brister.**

**Sedan januari 2019 är Sven Wingren verksam som sjukhuspastor på Akademiska sjukhuset i Uppsala.**

– När krisen slår till är det viktigt att en annan människa väljer att också vara där för att dela det allra svåraste. Någon som kan förmedla ”Jag är här med dig nu”, säger Sven Wingren.

Och han fortsätter:

– Jag kan inte förändra det som har hänt, jag kan inte skriva om vad som skett. Jag kan inte heller skriva någon prognos över hur det kommer att bli, men jag kan finnas där.

Sjukhuskyrkan finns för patienter, närstående och personal. Det är en kyrka som aldrig frågar om tro eller andlig hemvist. Idag arbetar där fyra präster, två diakoner och en pastor. De flesta kontakterna i sjukhuskyrkan är korta. Inte sällan är det bara ett möte. Men det förekommer också att samtalskontakter kan sträcka sig över lång tid.

*Olyckan tar mammans liv. Nu sitter familjen på akuten och allt är kaos. Man hinner inte ens säga farväl.*

*De har försökt få barn länge. Nu är kvinnan gravid. Barnet som föds lever tretton timmar. Allt hopp, all livsglädje försvinner på ett ögonblick.*

*Han orkar inte längre utan avslutar själv sitt liv. Hon får aldrig säga till honom hur mycket hon älskar honom.*

– När livet gått sönder är det viktigaste att få möta en annan människa, att ”ett Jag möter ett Du”. Att du som är i kris får uppleva att jag är där med hela mig för dig just då. Det är också viktigt att lyssna. Det kräver kompetens och tålamod. Och att kunna lyssna där inga ord sägs. När krisen slår till väcks frågor om identitet, relationer och själva meningen.

– Och i smärtpunkterna i livet kan du uppleva att det inte finns någon väg, att det inte finns något ljus, att det inte finns något hopp. Att hoppet har dött. Min närvaro kan då fungera som ett vikarierande hopp. Vi kan inte trösta men mötet kan bli till tröst.

– Sen vet jag att livsmod och hopp kan återuppstå. Inte alltid men att det sker. Jag säger inte komma tillbaka för hoppet dog verkligen, men att det kan återuppstå. Jag vet det av erfarenhet. Och jag vet av kunskap och erfarenhet att faserna i krisen utvecklas så att det kommer att bli annorlunda och att det kan bli bättre. Men det är inget jag kan ”trumma in” i en person som har drabbats.

*Hur tänker du runt meningen med det som sker?*

– Det här med mening är svårt, ”det var nog meningen att jag skulle ...”, ”det var nog meningen att jag inte skulle dö ...”, det var meningen att jag skulle drabbas av det här ...” – jag kan inte följa med. Det finns ingen som har en avsikt när krisen drabbar utan det händer ändå. Men däremot kan vi uppleva mening i det som är. När hopp återuppstår eller när livslust och livsmod



kommer tillbaka kan du ju uppleva mening, att det går att överleva i det som inte går att överleva.

*Vad fick dig att söka tjänsten som sjukhuspastor?*

– Jag har alltid lutat åt själavårdsfrågorna. De har varit viktiga för mig. Det tror jag har att göra med själva kallelsen.

– Sen har jag ofta hamnat där det inte är självklart med en tro. Så har det varit under alla mina yrkesverksamma år. Jag har ofta befunnit mig där mycket står på spel, där inte mycket är säkert. Där dogmer inte fungerar som väggar i rummet. Utan att det istället är väldigt öppet, att det är tvärdrag på något sätt. Jag har inte sökt mig dit utan jag har hamnat där. Hade jag inte haft den erfarenheten hade jag nog inte sökt mig till sjukhuskyrkan.

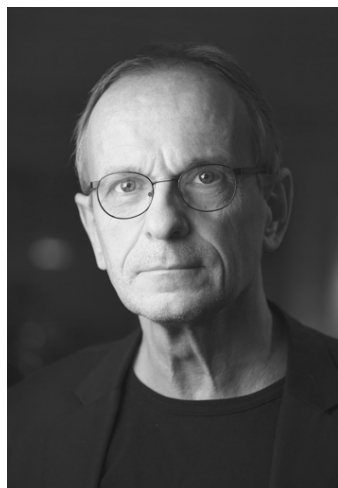
*Vi närmar oss påsken. Hur tänker du runt påskberättelsen utifrån ditt uppdrag?*

– Att det kan bli totalt mörkt, det är en erfarenhet vi ser dagligdags. Det är också den erfarenheten som påsken rör vid. Det fanns inget ”happy end” när det hände. Lärjungarna trodde att det var slut. Och alla andra också. Men ljus kan födas i mörkret. Glimten av ljus. Det kanske är så att det bara är i mörkret som ljuset kan födas. Jag funderar om det kan vara så. Man kan naturligtvis uppleva en oerhörd glädje i livet när allt är gott och det rullar på. Men jag har varit med och sett att ljus verkligen kan födas i mörkret. Att ljus föds inte först när det har blivit ljus utan det kan födas i mörkret.

– Och så att hopp som dött kan återupstå!

*Och övergivenheten?*

– Det är ju den existentiella upplevelsen när den totala krisen har drabbat. Att jag är alldeles, alldeles ensam. Och det är därför det är så viktigt att det finns någon annan i rummet, det kan lindra övergivenhetskänslan.



*Vad möter dig nu i pandemin?*

– Oron som nu präglar hela världen! Nu är vi alla inne i samma rum. När pandemin slog till trodde vi på Sjukhuskyrkan att det skulle bli jättemycket för oss. Men det har blivit tvärtom. Idag är sjukhuset i stort sett stängt. De som är inlagda är mycket sjuka, tänker kanske inte att man behöver Sjukhuskyrkan och personalen är fokuserad på uppgiften att vårda patienten. Det egna finns det inte rum för nu.

– Vi tror, att när det blir lugnare kommer många i personalgruppen som nu sliter hårt att behöva stöd att bearbeta det man varit med om. Kanske söker man då oss. Också de drabbade som överlevde och närstående. Och nu ställer vi oss frågan hur vi ska kunna motverka att det uppstår brister i den

---

andliga vården framöver. För så har det nog varit nu, vi har inte nått fram.

– Under våren 2020 frågade personalkontoret om vi kunde göra några kortfilmer till personalen kopplat till pandemin. Där upplevde vi att vi nådde fram. Det är vi väldigt glada över.

– Sen är det ju så att i det existentiella landskapet finns många människor som inte söker sig till kyrkorna eller till oss

direkt. Nu finns vi för alla som vill på Facebook och Youtube. I januari 2019 hade vi drygt 100 följare på Facebook. Nu har vi nästan 1000 följare. Vi producerar korta filmer, korta budskap utifrån de frågor som människor brottas med. Vår senaste filmserie heter ”Frågor att leva med”.

*Carin Pereira*

---

## Ett liv i rörelse

**- Rörelse föryngrar, säger Helena Lindh. Hon och hennes man Gert kom till Uppsala och Uppsala Missionsförsamling för cirka två år sen efter en lång och innehållsrik resa.**

För Helenas del började resan i Umeå och gick sedan via Örnsköldsvik, Umeå igen, Stockholm, Ecuador, Docksta, Djursholm, Bromma, Svenstavik, Myrviken, Vemdalskalet - och så Gottsunda!

”Jag föddes i Umeå och bodde där tills jag var fyra år. Sen bosatte sig familjen i Örnsköldsvik och redan vid sex års ålder var jag övertygad: Det är barnsjuksköterska jag ska bli!

Jag växte upp i kyrkan och trivdes väldigt bra. Först var det nog föräldrarnas tro som jag hade, men någonstans i ungdomsåren fann jag en egen tro, och ville visa det för mig själv och andra genom att gå med i Strängmusiken.

Skolan intresserade mig inte så mycket. Jag ville vara ute och leka i det fria! Jag började plugga ordentligt i skolan först när jag förstod att det

behövdes bra betyg för att komma in på sjuksköterskeskolan.

Efter realexamen blev det ”husmodersskola” och där trivdes jag verkligen. Man fick göra precis sånt som jag tyckte om: baka, laga mat, väva och sy. Där väcktes något som följt mig hela livet nämligen mitt intresse för kostlära och nutrition.

Sen var det då dags för sjuksköterskeskolan i Umeå, de två första åren av den treåriga utbildningen. Jag hittade direkt till Missionskyrkan i Umeå som låg ”mitt i byn”. Jag kände mig genast hemma i församlingen och fick många vänner. Mötte ett öppet, varmt pastorsehem där jag fick familjegemenskap och var också med som ledare för barn i kyrkan.”

*Du visste att du ville bli barnsjuksköterska, men visste du att du ville bli missionär?*

”Till en början hade jag nog inte riktigt klart för mig hur jag skulle kunna vara i tjänst inom kyrkan på något särskilt sätt. Jag visste att jag absolut inte ville bli evangelist! Jag är nog en mer praktisk person, inte en predikant. Men jag

var öppen inför vart livet skulle föra mig. Jag vill berätta om ett viktigt bibelord som följt mig hela livet. Jag fick någon gång i tonåren från församlingen i Örnsköldsvik en bibel där pastorn hade skrivit in psalm 32:8: *Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg du ska vandra och låta mitt öga vaka över dig.* För mig blev det något som jag återkommit till under hela livet. Pastorn visste nog inte hur viktiga de orden skulle bli för mig.”

### *Och när kom Gert in i bilden?*

”Gert hade kommit till Umeå som vapenfri och gjorde sin militärtjänstgöring på flygplatsen. Han fanns med i församlingen och vi lärde känna varandra i ett stort kompisgäng, innan vi blev ett par och så småningom kom vi att inrikta oss på missionsarbete. Gert var nog mer intresserad av detta än jag. Det som jag absolut visste var att jag inte ville till Afrika. Kanske Japan? Men inom Missionsförbundet hade man börjat fokusera på Ecuador och när frågan kom från SMF om vi var intresserade av att åka till Ecuador så svarade vi ja!”

### *Nu går vi tillbaka till dina studier!*

”Efter de två inledande åren av utbildningen kom det tredje året med specialinriktning mot barnsjuksköterska, min dröm! Men då måste man flytta till Stockholm. Den specialistutbildningen fanns inte i Umeå, så det blev Karolinska sjukhuset i Stockholm under ett år. Där fortsatte jag sedan att arbeta på barnkliniken på KS.

Jag jobbade på sjukhuset på helgerna. För att förbereda mig för missionsarbete gick jag på Teologiska seminariet på Lidingö. Jag läste engelska,

spanska, teologi särskilt dogmatik och ulandskunskap.

Gert och jag gifte oss och vi fick Ola. Vi var nu redo för att ge oss iväg till Ecuador, med ett litet barn på nio månader. Året var 1970.”

### *Hur var det att komma till Sydamerika?*

”Det blev en väldigt bra mjukstart för oss genom att vi fick ett år för studier i Costa Rica. Där studerade vi spanska och fick möjlighet att lära känna Latinamerika och dess kultur utan att några förväntningar ställdes på oss. Det blev en bra kulturanpassning och där föddes Jonas. Mjukstarten följdes av en månad i Quito i Ecuador, och det var också bra. Vi lärde oss lösa praktiska problem som hur och var man gör inköp och hur man skulle få allt att rulla igång.

Och så var vi då framme i Ambato, en stad 2500 meter över havet i Anderna, som skulle bli vårt hem i ett tiotal år. Det var där vi skulle gå in i församlingsarbetet, försöka passa in och hjälpa till på olika vis. Vi var ”medarbetare” som det hette. För Gerts del var uppgiften tydlig, han fick jobba tillsammans med den ecuadorianska pastorn, gjorde många hembesök och lärde känna folk i området. För min del var uppgiften inte lika tydlig, men jag såg snart ett behov bland barnen. Och jag startade en öppen förskola bland de fattigaste. Vi hittade en enkel lokal och jag fick skaffa papper och pennor, enkelt skolmaterial. Vi hade 15–20 barn som fick förberedande skolundervisning. Några kvinnor från församlingen hjälpte till.

En annan uppgift var att vara söndagsskollärare bland de många barnen i kyrkan och att delta i kvinnogrupper i

kyrkan; jag fick nytta av mitt intresse för kostlära i samvaron med de fattiga kvinnorna och undervisade också i enkel sjukvård, att lägga om sår med mera. Vi hade en social uppgift bland annat genom att vi kunde följa med indiangrupper, som inte var så högt ansedda i samhället, när de skulle till sjukhuset, som moraliskt stöd. Påpeka inför hälsovårdsmyndigheterna den bristande allmänna hygien i Ecuadors största handelsstad för inhemska jordbruksprodukter med mera.”

*Vilka folkgrupper var representerade i församlingen?*

”Mest mestiser, oftast lågutbildade. Genom att förmedla stipendier från Internationella böndagen kunde vi ordna stöd till utbildning för unga kvinnor. Vi fick glädjen att se hur barn fick hjälp med skolgång och vidareutbildning. Vi har sett hur barn till församlingsmedlemmar gått vidare till högre studier och nu finns det många fler välutbildade i församlingen än när vi först kom.

Första perioden varade i sex år med en kortare tid i Sverige efter tre år. Familjen utökades genom att Anna föddes 1974. Efter den sexårsperioden återvände vi till Sverige och Docksta.

Men Ecuador väntade. Och det skulle bli ytterligare fyra år för vår familj i Ambato. Nu var vi ju ”hemma” i Ecuador. Så roligt att återse vänner. Mycket att göra. Åren gick. Pojkarna fick gå i norsk-svensk skola i södra Ecuador sista året, men Anna gick enbart i ecuadoriansk skola. Hon talade bara spanska! Vi försökte ju smälta in i det vanliga livet och talade mest spanska hemma också.

Men vi var ju svenskar, barnen (elva, tio och sju år) behövde komma hem och gå i skola i Sverige.

*Hur var det att komma tillbaka till Sverige?*

”Första året i Sverige landade vi i Docksta, i det hem som pappa hjälpt till att bygga upp åt oss. Och nu skulle barnen gå i svensk skola. För pojkarna gick det bra, men Anna, sju år, kunde ju ingen svenska. Det blev en av de många kulturchocker vi fick uppleva som halv-ecuadorianer i Sverige.

Efter ett tag fick jag jobb på barnkliniken i Örnsköldsvik, pappa ställde upp som barnvakt och jag pendlade fyra mil in till sjukhuset där. Nu var jag barnsjuksköterska igen.

Men familjen skulle flytta vidare. Gert fick anställning på Missionsförbundets expedition i Stockholm. Hur skulle jag få jobb i Stockholm? Jag visste att Danderyds sjukhus hade anställningsstopp, men en sak jag lärt mig i Ecuador var att om man ville ha ett jobb skulle man inte skicka in sina papper utan ansöka om ”audiens” och komma i egen hög person och söka en plats. Så jag begav mig till Danderyds sjukhus och där visade det sig att man behövde nattpersonal. Perfekt! Jag sökte och fick platsen. Under det året anställdes på detta sjukhus två personer, en av dem var jag.

Men var skulle vi bo? Ja, även här fick vi se hur allt lade sig tillrätta. Missionsförbundet hade fått tillgång till en lägenhet på fem rum i Djursholm, och den blev vår bostad i nio år. Jag jobbade natt under tre år, barnen gick i skolan tvärs över gatan.

Efter några år sökte jag till distriktssköterskeutbildning. Fick sedan jobb på

Råsunda BVC där jag blev kvar i nio år. De sista åren bodde vi i Bromma.”

*Blev ni kvar i Stockholms-trakten?*

”Nej, 1999 var det dags för flytt igen. Gert hade fått tjänst som pastor i Svenstavik och där kom vi att bo i tio år.

’Jag följer med till Svenstavik om jag får jobb!’ Så sa jag, och det blev ett distriktsköterskevikariat i Myrviken, med BVC, ett vikariat med förlängning. Där fick jag vara med i ett mycket intressant uppbyggnadsarbete. En hel hälsocentral skulle byggas upp och vi var till slut två läkare, två distriktsjuksköterskor, en sekreterare och en undersköterska. En stor och spännande utmaning!

Vid pensioneringen flyttade vi till vår stuga i Vemdalskalet. Men jag blev ingen riktig pensionär. Jag fick jobb på Hede hälsocentral. Blev timanställd och gjorde mitt arbete – en väldig skillnad mot det dynamiska uppbyggnadsarbetet jag tidigare varit med om. Men också annorlunda och intressanta arbetsuppgifter. Det blev ytterligare nio yrkesverksamma år fram till 2018 då vi sålde huset i Vemdalskalet. Men hela tiden har vi haft vår säkra punkt kvar i Docksta.”



*Helena med sin ecuadorianska vän Iralda*

*Så det fanns inga tankar på att återvända till Ecuador?*

”Jo, vi hade länge sådana tankar, men det blev aldrig så. År 1993 och 2013 gjorde vi längre besök, då vi åter såg vänner och platser, det var fantastiskt. Gert var dessutom där flera gånger i tjänsten. Men det blev ingen

mer arbetsperiod i Sydamerika för vår del.

Nu var vi pensionärer på riktigt. Visst vore det roligt att komma närmare barn och barnbarn som alla bodde ”söderut”. Det blev flytt till Uppsala 2018. Här trivs vi jättebra. Tråkigt bara att kyrkan är stängd nu. Ska bli roligt att få börja hjälpa till igen när pandemin släpper sitt grepp!”

*När du tittar tillbaka, var trivdes du bäst av alla dessa platser?*

”Lika bra överallt. Och just nu här i Uppsala.”

*Birgitta Åhman*

## GRÖN KYRKA

*Grön kyrka* ett nätverk för alla kyrkor och församlingar som vill ta några steg till mot en hållbar värld.

I *Grön kyrka* får vi mötas och dela med oss av utmaningar, planer och hopp vi ser i vårt lokala arbete för en hållbar värld.

Se mer på [www.gronkyrka.se](http://www.gronkyrka.se)

## Påskhelgen

Välkommen att fira påsk i Missionskyrkan på två olika sätt:

### Webbsända gudstjänster

Skärtorsdagen 1 april kl 18.00 *Det nya förbundet*

Långfredagen 2 april kl 11.00 *Korset*

Påskdagen 4 april kl 11.00 *Kristus är uppstånden*

### Kyrkvandring

Vi planerar för kyrkvandring i påskhelgen med möjlighet att tända ljus, sitta i stillhet och bön samt ta del av påskens texter. Information kommer om tider mm.

## Globalen flyttar

Fair Trade Shop Globalen flyttar till större lokaler den 15 mars. Ny adress är Kungsängsgatan 20, vägg i vägg med Myrorna. Det blir en rymligare lokal med betydligt större utbud.

Framför allt gäller det livsmedel som till största delen är både Fair Trade och ekologiska. Hållbarhet är ett nyckelord och man kommer bland annat att satsa på lösviktsförsäljning av torrvaror.

## Klimatfasta

Klimatfastan fokuserar på en hållbar livsstil och innebär att under fasteperioden utmana sig själv att i än högre grad avstå från sådant som har negativ klimatpåverkan.

Människan är skapad till Guds avbild och är själv en del av skapelsen. Vi bär som människor ett unikt ansvar att vara Guds medarbetare, förvaltare och medskapare. Ekumeniakyrkan är en del i omställningen till ett fossilfritt samhälle och vi skall i all vår verksamhet minska klimatavtrycken där det är möjligt.

I en samtid där extra allt ofta är målet så väljer den som fastar att istället skala av, renodla och fokusera. Vad är nödvändigt? Vad kan och bör jag avstå? Fastan övar oss i att inte följa varje impuls utan agera mer medvetet i världen. Det är en lärjungaskola, en tid att mogna.

Men kanske är det extra viktigt att just i år få ta emot fastan som en särskild nådegåva – en tid för reflektion där vi får be om förnyad kärlek till den värld som Jesus dog och uppstod för. Då är klimatet högt på bönelistan, det är också vår internationella mission. För om det är någonting vi fått lära oss under det senaste året så är det att vi alla på jorden hör ihop och behöver hjälpas åt.

Se mer på [www.klimatfasta.nu](http://www.klimatfasta.nu)

S:t Olofsgatan 40, 753 32 Uppsala

Missionskyrkan 018-10 00 35  
Sommarhemmet Eneby 018-39 91 41  
Församlingens bankgiro 802-2253  
Swishnummer (kollekt) 123 079 28 95  
Equemenia plusgiro 11 93 03-6

[www.uppsalamissionskyrka.se](http://www.uppsalamissionskyrka.se)

**Församlingens pastorer och diakoner har tystnadsplikt och står till förfogande för samtal.**

**Pastor och församlingensföreståndare**  
TORBJÖRN BÅDAGÅRD  
Tel. 018-10 00 66, 070-725 00 25  
[torbjorn.badagard@uppсалamissionskyrka.se](mailto:torbjorn.badagard@uppсалamissionskyrka.se)  
Facebook och messenger

**Vik. pastor och förs.föreståndare**  
(mars månad)  
PER WÄRMEGÅRD  
070-230 25 66  
[per.warmegard@uppсалamissionskyrka.se](mailto:per.warmegard@uppсалamissionskyrka.se)

**Diakon**  
EVA BÅDAGÅRD  
Tel. 018-10 00 36; 073-650 33 04  
[diakon@uppсалamissionskyrka.se](mailto:diakon@uppсалamissionskyrka.se)  
Facebook och messenger

**Pastor/föreståndare**  
**Waldenströmska Studenthemmet**  
R.ERIK SVALFORS  
072-736 06 71  
[r.erik.svalfors@uppсалamissionskyrka.se](mailto:r.erik.svalfors@uppсалamissionskyrka.se)

**Församlingspedagog med inriktning ungdom och kultur**  
GUNNAR AXELSON FISK  
Tel. 018-10 00 39; 070-876 62 33  
[gunnar.axelson.fisk@uppсалamissionskyrka.se](mailto:gunnar.axelson.fisk@uppсалamissionskyrka.se)

**Församlingsmusiker**  
MARKUS JONSSON  
Tel. 018-10 00 32  
[markus.jonsson@uppсалamissionskyrka.se](mailto:markus.jonsson@uppсалamissionskyrka.se)

**Intendent**  
ANN-LOUICE NORQVIST  
Tel. 018-10 00 06  
[ann-louice.norqvist@uppсалamissionskyrka.se](mailto:ann-louice.norqvist@uppсалamissionskyrka.se)

**Ekonom**  
GUDRUN AHLBERG  
Tel. 018-10 00 06  
[gudrun@uppсалamissionskyrka.se](mailto:gudrun@uppсалamissionskyrka.se)

**Konferentstekniker och vaktmästare**  
DONALD WIESELGREN  
Tel. 018-10 00 82  
vaktmastare  
[@uppсалamissionskyrka.se](mailto:@uppсалamissionskyrka.se)

MARTIN ÅLUND  
Tel. 018-10 00 82  
[martin.alund@uppсалamissionskyrka.se](mailto:martin.alund@uppсалamissionskyrka.se)

**Konferens- och bokningsassistent**  
HANNA BRÄNN  
Tel. 018-10 00 83  
[bokning@uppсалamissionskyrka.se](mailto:bokning@uppсалamissionskyrka.se)

**Köksledare**  
MIKIKO SAITO  
[koket@uppсалamissionskyrka.se](mailto:koket@uppсалamissionskyrka.se)

**Konferens- och Kaféassistenter**  
KANYA HJORT  
[kanya.hjort@uppсалamissionskyrka.se](mailto:kanya.hjort@uppсалamissionskyrka.se)

ANDORIA TRYSIUS  
[andoria.trysius@uppсалamissionskyrka.se](mailto:andoria.trysius@uppсалamissionskyrka.se)

**Församlingens ordförande**  
KJELL-ÅKE NORDQUIST  
Tel. 018-32 12 03  
[kjell-ake@nordquist.se](mailto:kjell-ake@nordquist.se)

**equemenia**  
**Equemenias ordförande**  
CLARA ARNELL  
[clara.arnell@gmail.com](mailto:clara.arnell@gmail.com)

**Sjukhuspastor**  
SVEN WINGREN  
073-074 79 76  
[sven.g.jansson@gmail.com](mailto:sven.g.jansson@gmail.com)

**Studentpastor**  
KAROLINA BERNEHEIM  
076-622 59 09  
[karolina.berneheim@studentprast.uu.se](mailto:karolina.berneheim@studentprast.uu.se)

**NybyVision**  
HANNA INGHAMMAR  
Tel. 018-56 07 30, 56 07 31  
Sturegatan 9, ingång Odensgatan 8,  
[hanna.inghammar@nybyvision.se](mailto:hanna.inghammar@nybyvision.se)

**Diakonicentrum/UKR**  
ANNIKA ORESKOVIC  
Tel. 018-15 07 70  
[annika.oreskovic@svenskakyrkan.se](mailto:annika.oreskovic@svenskakyrkan.se)

**Bildmaterial:** Elisabeth Olofsson s. 1; Bernt Malm s. 4; Från Sixtus Jonsons arkiv, Folkrörelsearkivet Uppsala län 1940 s. 6 o 7; Diakonia s. 9; Gert Lindh s. 13.

**Månadsbladet nr 2/2021** utkommer den 14 juni 2021. Manusstopp den 17 maj.

**Prenumerationsavgift:** 100 kr för år 2021, inbetalas till bankgiro 802-2253 eller Swish 123 079 28 95. Skriv "Månadsbladet" som meddelande.

**Redaktionen:** Torbjörn Bådagård (ansvarig utgivare), Per Wärmegård, (chefredaktör), Gabriella Hammarin, Vivi-Anne och Bertil Jakobsson, Ored Oredsson, Carin Pereira, Leonie Tidlund, Birgitta Åhman.

**E-post:** redaktionen  
[@uppсалamissionskyrka.se](mailto:@uppсалamissionskyrka.se)

Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och välja bland insänt material samt att lägga ut detta material på hemsidan  
[www.uppsalamissionskyrka.se](http://www.uppsalamissionskyrka.se).

Begränsad eftersändning

vid definitiv eftersändning återsänds

försändelsen med nya adressen på

baksidan (ej adressidan)



## Möte



Under ett antal år bodde och arbetade jag i Kongo. Det jag ska berätta hände för cirka 40 år sedan när vi som familj med tre små barn bodde på missionsstationen Kibunzi i det som då hette Zaïre. Kibunzi ligger ute på landsbygden, vårt hus var omgivet av stora mangoträd, palmer, ett jättelikt baobabträd och andra tropiska träd och buskar. Ute i trädgården bodde vårt lilla husdjur, apan Ebbe.

En morgon kom vår femåring inspringande från trädgården med andan i halsen, ropande ”nsalafu”! Hans kikongo-kunskaper var betydligt större än mina, men ute i trädgården förstod jag vad detta ord betydde: Vandringsmyror! En lång kolonn av ovanligt stora myror var på väg i rask takt mot vårt hus. Stor dramatik! Liv och rörelse! Folk kom springande och gav oss goda råd. Man visste att det gällde att ”styra om” denna kolonn. Kom myrorna in i huset skulle de äta upp allt vad de fann i sin väg innan deras marsch obönhörligt gick vidare.

Tillsammans med välvilliga tillskyndande hjälpare hällde vi ut aska från vår vedspis i vägen för myrkolonnen och fick den att svänga av och runda huset! Stackars Ebbe, vars nattkvarter var en pappkartong, som legat i vägen för myrorna, fick ”avmyras” på hela kroppen.

När faran var över och vandringsmyrorna vandrade vidare kunde vi andas ut i tacksamhet mot hjälpsamma vänner.

Att det handlar om rörelse är ju tydligt och klart. Myrorna i bestämd och mål-inriktad rörelse. Och grannskapet som kom i rörelse för att hjälpa oss. Upprörda var vi förstås, men också fyllda av rörelse över all hjälp!

*Birgitta Åhman*

